

Jumal olgu tänatud!

Üks aasta on jälle ära elatud. Silmad on mõndagi näinud, kõrvad kuulnud ja süda tunnud, rõõmu ja kurvastust mitmedesse olnud, kes omast warast ja peawarjust ilma jäänud, mis kurja kätte läbi ehk muul wiisil — osalt ka isienese hoolimata oleku ja hoolituse läbi — sündinud. Mõni rumal ütleb kohe, kui temale midagi kahju ehk häda sündinud: „See oli Jumalast nõnda antud!“ — Sühm inimene, kes nõnda ütleb! Olgu üks asi näituseks nimetatud: tahad sa nõrgast jääst üle minna ja teised keelawad üteldes, et see ei kanna weel mitte, aga sina ei hooli keeldu, kukud sisse! Kas see Jumalast antud on, kui sa isi just kui meelega surma eneselle otsid?! Ma ei hakka siin pikemalt seesuguseist asjust arutama sellepärast, et see juba suuremal hulgal' tuttav küllalt olema peaks.

— „Hoiat isi, siis hoiab Jumal ka“, ütleb kirja sõna.

Uma Kalendre lugejaid, kes seda siinamaale lahkeste on wastu wõtnud, täname kõigest südamest, ja loodame, et nüüd jälle meie sõbraks jääksivad. Kui ehk mõnele mitte meelepärast pole olnud, palume ära unustada; sest kõide tahtmise järele ei jõua keegi teha, ega neid „ühe mütsi alla“ panna.

Inimene piab suurel looduse peegles oma nõtra kaju waatama, siis õpib ta wigadusi enese küllal märkama ja aegamööda parandama, muidu ei wõi tema täielikumaks minna ega sinna sihile saada, mis Looja temale ette on määranud.

„Mis on looduse peegel?“ küsib ehk mõni. Sellepäälewastan kohe: koolid, õpetlikud raamatud ja tähtsad ajalehed. Nendest wõib inimene juba küllalt omale waimuharidust saada; aga saäl on üks wiga paljude juures, millest mitmed ei hooli ega seda õieti järele ei mõtle, see on: t u i m u s, mis kui luupainaja nendest ära lahkuda ei taha.